

רע"פ 5331/14 - גד וركשטי נגד עיריית תל אביב

בבית המשפט העליון

רע"פ 5331/14

כבוד השופט ס' ג'ובראן

לפני:

גד וركשטי

ה המבקש:

נ ג ד

עיריית תל אביב

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בטל Aviv-Yafo מיום 16.6.2014 בעפ"א 14-01-64663 שניתן על ידי כבוד השופט א' לוי

החלטה

1. לפניה בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בטל Aviv-Yafo (השופט א' לוי) מיום 16.6.2014, בעפ"א 14-01-64663, בו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דיןו של בית משפט השלום לעניינים מקומיים בטל Aviv-Yafo (השופט נ' תבור), מיום 19.12.2013, בת"פ 13104534.

רקע והליכים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין חניה בניגוד לTIMEROR אין עצירה. על-פי המתואר בכתב האישום, רכבו של המבקש, הנושא-tag חניה של נכה, חנה ברוחב בן יהודה בתל אביב, ביום ב', בשעה 16:09, באזור בו מוצב TIMEROR אין עצירה, שלפי הוראותיו, בין היתר, מותרת פריקה וטעינה וכן חניית רכב הנושא-tag נכה ביוםים אלה החל מהשעה 7:00.

עמוד 1

בבוקר ועד 15:00 אחר הצהרים. בבית המשפט לעניינים מקומיים הודה המבוקש כי חנה באוותה עת באזר אסור לחניה, אולם טען כי החניה הייתה מותרת לו, מתוך סעיף 2 לחוק חניה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: חוק חניה לנכים). עיקר טענותו היה כי החניה לא גרמה להפרעה ממשית לתנועה.

3. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע כי חרף טענת המבוקש, לא ניתן לזכות, שכן לא התמלאו שאר התנאים המנוים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים, אשר הם תנאים מצטברים. כך, נקבע שלא הזכות כי התקנים התנאי המנווי בסעיף 2(א)(1) לחוק חניה לנכים, לפיו אין בסמוך למקום החניה האסור מקום חניה מוסדר לנכים, או שמדובר צזה לא היה פניו בעת החניה. כן נקבע כי לא הזכות שהתקנים התנאי המנווי בסעיף 2(א)(2), לפיו בסמוך למקום החניה האסור לא מצוי מקום אחר שהחניה מותרת בו או שמדובר צזה לא היה פניו בעת החניה. בית המשפט ציין כי המבוקש הזהה שלא חשש חניה חלופית, וכן כי פקח החניה, שמשים כעד הubyteה, העיד כי קיימים חניון בהמשך הרחוב בו חנה המבוקש, וכי קיימים מקומות חניה המיועדים לנכים ברחובות סמוכים. בית המשפט הוסיף, מעלה מן הצורך, כי העובדה שהוראות השلط מאפשרות חניה לנכים רק עד השעה 15:00 היא אינדיקטיבית, אשר יש לבדוק לאור מכלול נסיבות כל מקרה, שלאחר שעה זו מהוות חניות כל רכב הפרעה ממשית לתנועה.

4. המבוקש ערער על פסק הדיון בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, ביום 16.6.2014 נדחה ערעורו. בית המשפט המחוזי לא קיבל את טענת המבוקש לפיה משחנה בשעה שבה החניה הייתה מותרת לחניתה נכה, לא נדרש ממנה לחזור ולבדוק עם שעת פקיעת תוקף היתר החניה לנכים, האם קיימים מקום חניה אחר בסמוך, כאמור בתנאים המנוים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים. נקבע כי פרשנות שכזו מאינת את הוראות התמרור ואין לה סבירה. עוד נקבע בית המשפט, בהסתמכו על הממצאים העובדתיים שקבע בית המשפט לעניינים מקומיים, שהמבחן לא עמד בנטול ההוכחה כי התקיימו התנאים המנוים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים. לבסוף, בית המשפט קיבל את פרשנות בית המשפט לעניינים מקומיים באשר להתקיימותה של הפרעה ממשית לתנועה.

הבקשה

5. המבוקש טוען כי יש לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור בעניינו. הגיעו קביעות בית המשפט המחוזי, לפיה חניה היא פעילות מתמשכת ומתחדשת, מושתתת על קביעות עקרוניות ומהותיות, אשר לא נידונו בעבר בפסקיקה, ואשר להן השלכה כללית החורגת מעבר לעובדות המקורה הקונקרטי. כן טען כי פרשנות בית המשפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי, לפיה משהתמרור מגביל את היתר החניה לנכים עד שעה מסוימת הרי שניתן להניתה כי חניה לאחר שעה זו מהוות הפרעה ממשית לתנועה, גם היא קביעה עקרונית בעלת השלכות כלליות על כלל ציבור הנכים. באשר לנימוקי הערעור גופו, חוזר המבוקש על הטענות שהעלתה בפני בית המשפט המחוזי.

דין והכרעה

6. לאחר שעינתי בבקשת ובפסק דין של הערכאות הקודמות, הגעת לי למסקנה כי דין בקשה רשות הערעור להידחות. הלכה פסוקה היא כי רשות ערעור ניתנת רק במקרים חריגים, המעלים שאלות בעלות חשיבות ציבורית מרובה או קושי משפטי, החורגות מן העניין שיש לצדים הישרים בהכרעה במחלוקת (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצט אוור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) (1982)).

7. עיון בטענות המבוקש בהליך הנוכחי מגלה שהן לא מעוררות כל סוגה המצדיקה את קבלת הבקשה. אשר לטענותו הראשונה של המבוקש, הרי שאין בה ממש. הקביעה כי החניה אסורה במקום מהשעה בה פקע היתר החניה לפי הוראות התמורת, אינה מעלה סוגיה משפטית חדשה כלשהי, שכן מדובר בפירוש מקובל של הוראות החוק (ראו לדוגמא רע"פ 6270/12 הופטמן נ' עיריית תל אביב-יפו (6.9.2012)).

8. מבלי לנתקוט עדמה באשר לפרשנות שהוצעה על-ידי הרכאות הקודמות, לפיה בעצם קביעת אישור חניה גורף, לרבות לרכיב הנושא-tag נכה, ניתן להסיק כי חניה במקום זה החל משעת כניסה האיסור לתקוף תהווה הפרעה ממשית לתנועה, הרי שדברים אלה כאמור אגב אורחא, וממילא לא שימושו כשייקול להרשות המבוקש. זאת כיוון שנתקע במצבה עובדתי כי המבוקש לא הצליח להוכיח כי עמד בשאר תנאי סעיף 2 לחוק חניה לנכימים. תנאי הסעיף הנם תנאים מצטברים, ולכן די בכך שנמצא כי המבוקש לא עמד באחד מתנאי הסעיף כדי לקבוע כי לא קמה לו ההגנה הקבועה בחוק (ראו רע"פ 604/10 לביא נ' מדינת ישראל (10.5.2010)). לעומת זאת, בית משפט שלערעור לא יתערב בנסיבות עובדתיים שקבעה הרכאה הדינונית, אלא במקרים חריגים ביותר (ע"פ 00/2932 אלמקיס נ' מדינת ישראל על-ידי שתי הרכאות קודמות (רע"פ 1587/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (6.3.2013))).

ניתנה היום, י"ח בחשוון התשע"ה (11.11.2014).

ש | פ | ט